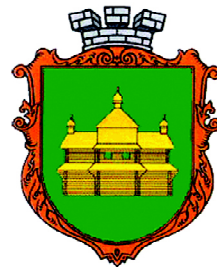

Косівський

ПЕРЕДЗВІН

Газета Косівської міської ради

№ 1 (6)

24 січня 2012 року

Чергова сесія міськради

12 січня 2012 року відбулася дванадцята сесія шостого демократичного скликання Косівської міської ради. З 32 обраних депутатів на ній були присутні 21.

Сесія розглянула такі питання:

1. Про припинення повноважень секретаря міської ради Ореста Фокшея згідно поданої заяви з проханням звільнити за власним бажанням.

2. Про міський бюджет на 2012 рік.

3. Земельні питання.

16 грудня у Ватикані на площі Святого Петра відбулося урочисте відкриття новорічної ялинки, яку привезли з України. 30-метрове дерево із Закарпаття запалало вогнями під супровід гімну «Ще не вмерла Україна» у виконанні ватиканського оркестру. Кілька тисяч українських паломників, які зібралися на площі, співали гімн, емоційно вигукували «Слава Україні!» та «З Різдрвом Христовим!»

Українська ялинка була оздоблена жовтими і білими скляними кулями, що символізують кольори держави Ватикан. Також серед прикрас Різдвяні дерев'яні іграшки, привезені із Галичини. Інавгурацію відкрили львівські звіздарі у національних святкових строях. Під час церемонії, яка на-

У Ватикані ялинка з України

зивалася «Українське Різдво у Ватикані», співали колядки дитячі колективи зі Львова та Івано-Франківська.

Після концерту присутніх частували українськими Різдвяними стравами, серед яких не бракувало куті та узвару. Вранці українська делегація побувала на аудієнції у Папи Римського Бенедикта XVI. Як розповіли учасники цієї зустрічі, закарпатський художник подарував понтифіку свою картину із зображенням української ялинки. Бенедикт XVI поблагословив гостей українською мовою, благословив Україну та її народ, побажавши всім веселих свят.

Україна вперше подарувала Різдвяну ялинку Ватикану. 30-метрове дерево знайшли у лісі поблизу гори Говерла біля с. Кобилицька Галявина у Рахівському районі. Діаметр ствола сягає понад півметра, вага — майже 4 тонни.

Традиція встановлювати Різдвяну ялинку на площі Святого Петра у Ватикані з'явилася у 1982 році під час понтифікату Іоанна Павла II. Щороку ялинки Ватикану дарували різні країни. Перша зимова красуня була з Італії, потім — з Австрії, Німеччини, Словаччини, Словенії, Польщі, Чехії, Румунії, Бельгії і Хорватії. **Вл. інф.**

Косівський Передзвін — у кожен дім!

Передплатний індекс — 89663

Вартість передплати:

на 2 місяці — 8.70 гривні, 5 місяців — 21.75 гривні, на 11 місяців — 47.85 гривні.

Пульс району

2-5 стор.

Наші колядники у Києві

8-9 стор.

Як ми на Андрія ворожили

10 стор.

Даунхіл у Косові

12 стор.

Міська рада

Офіційно

15 і 23 грудня 2011 року відбулася одинадцята сесія міської ради шостого скликання

Розглянуто питання:

1. Про уточнення бюджету за 2011 рік.

1.1. Про направлення іншої субвенції для виплати заробітної плати працівникам ДНЗ та школи-садка.

2. Земельні питання.

3. Різне.

3.1. Про затвердження рішення виконкому №122 від 11.11.2011 року «Про перекидку коштів по загальному фонду 2011 року», №123 від 11.11.2011 року «Про внесення змін до міського бюджету», розпорядження №86 від 27 жовтня 2011 року «Про внесення змін у видатковій частині бюджету», №96 від 07 грудня 2011 року «Про складування будівельних матеріалів».

3.2. Розгляд заяви Косівської районної організації спілки ветеранів Афганістану про надання приміщення.

3.3. Розгляд заяви Лаврука Л.А. про надання дозволу на проектно – пошукові роботи на будівництво житлово – комерційного комплексу по вул.Незалежності,13.

3.4. Про надання дозволу на реконструкцію Оглоб'яку П.Я. та на добудову Волинюку І.Д., Дмитрук Г.М., Пузіковій М.Р.

3.5. Про оформлення права власності на ПАТ «Івано – Франківськгаз» по вул.Довбуша,16, Пенсійний фонд України по вул.Незалежності,26.

3.6. Про призупинення роботи дошкільних навчальних закладів та школи – садка із 01.07.2012 по 31 липня 2012 року.

3.7. Про внесення змін в рішення виконкому №177-4 від 25 листопада 2009 року (Яремін М.І.).

3.8. Про затвердження кільцевого маршруту по м.Косову.

3.9. Про зняття з балансу одно – двох квартирних будинків із балансу міської ради.

3.10. Про зарахування коштів в рахунок квартирної плати будинку №3, перев. Зелений, будинок №4 на вул.Черновола.

3.11. Про затвердження батьківської плати за харчування дітей в дошкільних закладах.

3.12. Про надання Гордій Г.М. одноразової грошової допомоги на лікування.

3.13. Розгляд клопотання ПРАТ «Скіф-Авто» про надання дозволу на виготовлення проектної документації на встановлення заправочних блоків – пунктів.

3.14. Про затвердження договорів.

Встановлено ставки єдиного податку

Одинадцята сесія шостого демократичного скликання Косівської міської ради 23 грудня 2011 року, керуючись, ст.7, 10, 12 Податкового Кодексу України, ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування», вирішила встановити ставки єдиного податку в таких розмірах:

— для платників першої групи — фізичних осіб-підприємців, які не використовують працю найманих осіб, здійснюють виключно роздрібний продаж товарів з торговельних місць на ринках та/або провадять господарську діяльність з надання побутових послуг населенню і обсяг доходу яких протягом календарного року не перевищує 150000 гривень, у розмірі 10 відсотків розміру мінімальної заробітної плати, встановленої на 1 січня звітного року;

— для платників другої групи — фізичних осіб-підприємців, які здійснюють господарську діяльність з надання послуг, в тому числі побутових, платникам єдиного податку та/або населенню, виробництво та/або продаж товарів, діяльність у сфері ресторанного господарства, за умови, що протягом календарного року вони не викорис-

товують працю найманих осіб або кількість осіб, які перебувають з ними у трудових відносинах, одночасно не перевищує 10 осіб та обсяг доходу не перевищує 1000000 гривень, у розмірі від 2 до 20 відсотків розміру мінімальної заробітної плати, встановленої на 1 січня звітного року згідно додатку 2 до рішення.

Затверджено положення про спрощену систему оподаткування, обліку та звітності, в якому дано визначення платників податку — фізичних осіб-підприємців; об'єкти оподаткування — доходи платника єдиного податку; ставки податку; порядок нарахування та строки сплати єдиного податку; термін податкового (звітного) періоду; ведення обліку і складання звітності.

Рішення набрало чинності 1 січня 2012 року.

Контроль за виконанням цього рішення покладено на постійну комісію міської ради з питань торгівлі, побутового обслуговування, транспорту, зв'язку і розвитку підприємництва.

Відкрито новий автомаршрут по місту

Одинадцята сесія шостого демократичного скликання Косівської міської ради 15 грудня 2011 року з метою надання послуг населенню Косова у сфері пасажирських перевезень, керуючись Законом України «Про автомобільний транспорт» та Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні», вирішила відкрити кільцевий маршрут у місті. Для цього буде укладено угоду з АТП «Скіф-Авто» по вивченню маршрутопотоку з 11 січня 2012 року терміном на три місяці. Затверджено схему маршруту, розклад руху автобусів та тарифи.

Автобус починає відправку о 7.15 години ранку з автостанції міста Косова, на яку він повернеться о 8.11. За цей час він зро-

бить 24 зупинки біля державної податкової інспекції, Скіф-Авто, районного центру зайнятості, перехрестку коло Люльчука, Центральної райлікарні, кутського мосту, Споднянського ринку, магазину «Смоднянка», автододору, колишньої райсільгосптехніки, магазину «Копійка», СТО «Бош-сервіс», лабораторного комплексу НПП «Гуцульщина», цвинтаря, РЕМУ, вул. Івасюка, магазину «Автозапчастини», Міжрайонного управління газового господарства, приватної садиби «У Люльки», вул. Дружби (кінець), вул. І. Франка (каплички), стадіону «Колос», магазину «Інструменти». Наступні відправлення з автостанції о 8.32, 10.02, 11.29, 13.02, 14.32, 16.29, 17.32.

Дитячі садки Косова влітку місяць не працюватимуть

Одинадцята сесія шостого демократичного скликання Косівської міської ради 15 грудня 2011 року, заслухавши пропозиції постійної комісії міської ради з питань соціально-економічного розвитку, бюджету та фінансів, прийняла рішення призупинити роботу дошкільних навчальних закладів

«Сонечко» і «Горобинка» та школи-садка з 1 липня до 31 липня 2012 року.

Таке рішення викликане необхідністю капітальних та поточних ремонтних робіт дошкільному навчальному закладі.

Вл. інф.

Офіційно

Новини в один абзац

Міська рада має свій сайт в Інтернеті

Ініціатором та засновником створення офіційного сайту Косівської міської ради виступили міський голова Микола Фокшей та голова постійної комісії з питань соціально-економічного розвитку та інвестицій Косівської районної ради Руслан Присяжний, який є автором та адміністратором проекту.

Інформаційним наповненням сайту

займаються секретар Косівської міської ради Орест Фокшей, депутати міськради Юрій Гуцуляк, Юрій Колісник та інші.

Необхідну інформацію про місто Косів можна одержати завдяки розділу «Контакти». Тут же можна також поповнювати її для публікації на сторінках косівських сайтів.

<http://misto.kosiv.net/>

Починають зголошуватися претенденти в кандидати у народні депутати

Прикарпатський парламентар від партії Регіонів, голова її обласного комітету у нашій області, уродженець села Космача Василь Чуднов має намір йти на наступні вибори самовисуванцем по мажоритарному округу, до якого входить Косівський район.

Про це він оголосив під час підсумкової річної прес-конференції.

Депутат-мажоритарник, впевнений законотворець, має бути ближчим до людей, а не до політики.

Вл. інф.

Зіняків верх не для будов

Одинадцята сесія шостого демократичного скликання Косівської міської ради 15 грудня 2011 року, розглянувши заяви 39 жителів міста Косова та 4 мешканців району про надання земельних ділянок на вулиці Середній (урочище Сопка) в м. Косові для будівництва та обслуговування жилих будинків, відмовила їм у цьому у зв'язку з тим, що відповідно до схеми планування забудови, вільних земельних ділянок станом на 15 грудня 2011 року на вулиці Середній не залишилось.

У місті побільшає лісів

Одинадцята сесія шостого демократичного скликання Косівської міської ради 23 грудня 2011 року згідно із пунктом ст. 12 ст. 173 «Земельного Кодексу України», ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» для визначення загальних перспектив розвитку міста вирішила запропонувати Косівській районній раді ініціювати в Івано-Франківській обласній раді включення в межі Косова земельних ділянок, які знаходяться у постійному користуванні РП «Райагроліс» та розташовані на території Косівської міської ради (площа 168 га).

Для цього передбачається розробити техніко-економічне обґрунтування розвитку міста з врахуванням залучення у межі м. Косова земельних ділянок, що знаходяться у постійному користуванні РП «Райагроліс». Даний документ буде направлено Державному підприємству «Карпатське підприємство геодезії, картографії та кадастру» для внесення змін до проекту землеустрою щодо встановлення межі м. Косова.

На плечах Косова стало менше будинків

Одинадцята сесія шостого демократичного скликання Косівської міської ради 15 грудня 2011 року, розглянувши клопотання ДП «Житлоломоноуб'єднання» про зняття з балансу міської ради приватизованих одно- та двохквартирних будинків, міська рада доручила ДП «Житлоломоноуб'єднання» зняти з балансу житлові будинки на вулицях Незалежності №1, 3, 5, 7, 9, 14, 19, 49, 27, 35, 59, 67, 77, 78, 119, 125, 147, 181, 185, Гвардійській №4, 16, 24, Горбового №1, Л. Українки №37, І. Франка №4, Яблунова №13, Івасюка №20, Шевченка №3, 29, Лісна №64.

Список членів громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону при Косівській міській раді:

Начальник штабу ДНД — Фокшей Орест Данилович.

Секретар ДНД — Сав'юк Людмила Володимирівна

Члени формування:

Мацьоцький Віталій Ігорович,
Шкрібляк Дмитро Іванович,
Колісник Юрій Михайлович,
Бойчук Назар Дмитрович,
Гуляк Ігор Ярославович,
Гладун Дмитро Романович,
Піптюк Андрій Іванович,
Білоус Іван Іванович,
Пузіков Віталій Валерійович,
Печижак Роман Михайлович,
Юрчишин Богдан Васильович,
Плосконос Юрій Олександрович.

Про харчування дітей у садках

Одинадцята сесія шостого демократичного скликання Косівської міської ради 15 грудня 2011 року прийняла рішення «Про затвердження порядку встановлення плати для батьків за перебування дітей в дошкільних закладах», згідно якого у відповідності до ст.35 Закону України «Про дошкільну освіту»

за перебування дітей у дошкільних навчальних закладах міста батькам тепер з 1 січня 2012 року необхідно вносити плату за харчування дітей в розмірі 50% від вартості за день, що становить 7 грн. 00 коп.

Вл. інф.

Пульс міста

31 січня, о 22.30, в церкві Святого Василя Великого в м. Косові (на Москалівці), відбулась подячна служба Божа, де зійшлися гості міста та парафіяни церкви. Перед багатьма людьми в той вечір постав вибір — зустріти Новий 2012 рік з Богом у Храмі чи відбутися звичне застілля під гул телевізора? І в ту передновіторічну ніч багато людей зробило вибір: «Господь твердиня моя і пристановище моє, спаситель мій, Бог мій, поміч моя» (Пс. 17.3.) Нічна тиша і тиша у душах, умиротворення всіх помислів і молитва не тільки за себе і своїх рідних, а й за кожного, хто живе в державі Україна. З Подякою підносився спів людей високо в небо і з'єднувався з хором ангелів на небесах, які також прославляли Господа. Благословення священника, виголошене із щирістю і любов'ю, вливало благодатні сили у тіло, душу, серце. І линула молитва до неба: «Господи, будь милосердним, уділи зі своєї щедрості ласки й благодаті для всіх лю-

дей, зігрій своєю любов'ю заплаканих і упущених».

Все тут було, як у рідному родинному колі: і фейерверк о 12 годині ночі, і смакування солодкого печива, і радісні вітання один одного з Новим 2012 ро-

Завжди з Богом!

ком. Потім, вже вдома, у пам'яті раз пораз виринало життя в християнській спільноті в році, який минув. Незримо і легко наука пароха отця-декана Романа Іванюлика про життя на цій землі з добром і творити добро проникала у наші серця. Ми стали справді добрими, людянішими, відчули гармонію. Завдячуючи його науці, ми мали змогу відчути радість від зустрічі один з одним, любов до ближнього і бажання допомогти у будь яких життєвих ситуаціях.

Послух та часті настанови о. Романа про «генеральне при-

бирання» нашої душі робило її чистою і світлою. Особливо, коли відчував свій внутрішній голос. То голос Бога. Він навчає, він підказує, він провадить по житті, щоб людина позбулась прив'язання до земних роз-

кошів, гріховності.

Життя в християнській спільноті укріпило нас у вірі. Метою більшості парафіян є дотримання Божих заповідей і постанова здобувати Небесне Царство, як мету свого життя. Але нічого легко не дається. Є падиння. Та важливо те, що людина піднімається і йде далі. Написано бо в Євангелії, що Царство Небесне здобувається силою. І що силу дає нам сам Господь, бо віримо в Божу обітницю. «Просітеся і дасться Вам» (Мт. 7.7)

Радісною подією для пара-

фіян, а також людей з добрим, а не задрісним серцем, було висвячування відновленої церкви після пожежі у червні минулого року. Ми не перестаємо дякувати Богові за всіх людей, які вклали свою частку у її відбудову молитвою, своєю моральною чи фізичною працею і просимо для них ясних благослов'їн у всьому. Внесок кожного у відбудову храму, як пазли з дитячої гри, які склались у гарну картинку, — відновлений Божий Храм став окрасою нашого краю на славу Господеві.

Дякуємо Богові за змістовно прожитий рік і вітаємо всіх з наступившими Новим роком і Різдвом Христовим.

Хай ангел Господній Різдвяної Ночі,

Дарунки із неба Вам щедро складає,

Віру до серця, вічність у душу,

Розум у скроні, статки в долоні

Христос ся рождає!

Леся ВАХМЯНІНА,
м. Косів

До нас приходив Миколай!

Директор школи-садочка Вікторія Панчак: «26 грудня було організоване свято, приурочене до дня Святого Миколая в косівському навчально-виховному комплексі 1-4 класів. Майже всі із 73 дітей, які в нас навчаються, брали участь в даному святі. Хочу подякувати вчителям, які склали сценарій: Марії Лаврук, Ользі Гавриш, Оксані Козьменчук і Марії Луканюк, а також батькам — за те, що відгукнулися, і всі діти були в якісних новорічних костюмах, спеціально виготовлених до цього свята,

та священнику греко-католицької церкви отцю Юрію Корпанюку, який подарував дітям журнал «Зернятко».

Марія Лаврук, Марія Луканюк: «Нашою метою було показати життєвий шлях Святого Миколая, що він тривав не тільки один день — 19 грудня. Ми хотіли показати дітям, як свято Миколая допомагає зберегти наші національні традиції і передати їх нашим діткам. Ми показали у цікавій формі як наш Чудотворець сходить із небес із зірочками і ангелятами та потрапляв в ліс, де його зустріча-

ли лісові звірята. Звірята танцювали, співали, грали в ігри, адже вони теж чекали Миколая.

Далі він свою ходу продовжував полем, де були Метелиця, Сніжинки, Завірюха, Вітрисько, Льодяники. А після цього Миколай потрапив у клас до дітей. Основна ідея цієї вистави — це закликати дітей до добра, до наповнення своєї скарбнички добротою і щедрістю.

Сама вистава складалася із двох дій. Перша частина, де діти вирішують, що їм буде дуже добре без батьків жити і своїми

чарами перетворили їх на небесних світлячків, а друга частина, коли вони вже залишились самі і відчули, як їм тяжко і не можуть собі дати раду. І потім вони просять, щоб рідні повернулись назад.

Хочемо висловити подяку Василю Звиздаріку, який допоміг нам провести це свято в районному Народному домі, а також Миколаю — Віталію Ходану з НПП «Гуцульщина», який залишив свій «Маєток» у Пістині і все-таки знайшов декілька годин часу на наше свято. Хотілось би відзначити серед наших маленьких акторів: Ореста Славу, Катю Гавриш, Анничку Балагурак і Мар'янку Лазорик». **Вл. інф.**

Відгомін подій

Пульс району

Вшанували Чорновола

24 грудня минулого року у селі Шешори в день народження В'ячеслава Чорновола відбулося урочисте покладан-

ня квітів до пам'ятного знаку загиблого лідеру Народного Руху України. Серед присутніх були голова фракції НРУ в районній

раді Василь Якібчук, депутат районної ради, голова тудівського осередку НРУ, член обласного проводу Народного Руху України Іван Слижук, голова косівського осередку НРУ та депутат міської ради Дмитро Гладун, депутат міської ради Косова Дмитро Кравчук, а також інші члени РУХу, які не пошкодували свого часу і вшанували пам'ять Великого Українця молитвою та хвилиною мовчання.

Дмитро Гладун під час свого виступу справедливо підкреслив, що В'ячеслав Чорновіл був особистістю дуже яскравою і хоча мав дуже багато недругів, але ще більше — друзів. Його поважали по всій Україні і Прикарпаття тут не виняток. Тим

більше, що на Гуцульщині, в Шешорах, ще 8 серпня 1965 року він чи не вперше виголосив гостру антикомуністичну промову біля пам'ятника Шевченку. Гуцули тоді захистили його від цупких лап спецслужб.

Іван Слижук зокрема наголосив: «Чорновіл — це одна з найяскравіших постатей серед борців за відновлення незалежності України в другій половині ХХ століття. Але комуністична влада, яка панічно боялася В'ячеслава Максимовича і використала великий досвід зі знешкодження непокірних їхній системі людей, підло і жорстоко знищила його. Проте, В'ячеслав Чорновіл залишається в нашій пам'яті, закликає і спонукає нас до дій».

Вл. інф.

Є нова дорога

14 грудня відбулося урочисте відкриття дороги, яка з'єднала вулиці Павлика та Середню міста Косова. Голубу стрічку перерізали голова Косівської РДА Ярослав Шинкарук, голова міста Микола Фокшей, його заступник Василь Сліпанюк та священник Ростислав Близнюк. У торжествах взяли участь мешканці вулиці та будівельники.

Голова райдержадміністрації Ярослав Шинкарук у своєму виступі зазначив, що стан доріг у районі викликає чимало запитань, тому, готуючись до ХІХ Гуцульського Міжнародного фестивалю, ми виділили один мільйон

вісімсот тисяч гривень на комунальні дороги, але, на жаль, ця вулиця не була вчасно здана в експлуатацію. На цей рік планується цільова субвенція у 281 тисячу гривень на Косівський район та міську раду. Гроші можна буде використовувати на ремонт доріг. Тому ми повинні виділити частину коштів на дану вулицю, щоб її заасфальтувати і повністю ввести в експлуатацію. Старий асфальт, який вивозився з центральних вулиць, буде направлятися безпосередньо сюди.

Приємно, що не тільки міська рада безпосередньо виконувала тут роботу, але і територіальна громада брала у ній

активну участь. Голова міста Микола Фокшей подякував отцю Ростиславу Близнюку та дяку Михайлу Нагнибедюку, які доклали особисто чимало зусиль для ремонту і відновлення дороги, і додав: «Часто люди просять допомоги, але не хочуть самі нічого робити. Вас завжди тепер ставлю в приклад, після того, як ви зробили цю дорогу, я кажу: «Поїдьте на вулицю Середню, подивіться на людську працю. Це є приклад для всього району і Косова».

За весь час не почув жодного слова нарікань, лише питали чому так мало машин. Робітники в центрі ще не встигали зрізувати асфальт, як вже його використовували. Ми радіємо, що буде субвенція, але ми також від міської ради дамо певні кошти, закладемо у бюджет на 2012 рік. Головне, що зробили дорогу добротно, по-газдівськи».

Заступник міського голови

Василь Сліпанюк розказав: «На дану вулицю привезли 20 автомашин асфальту. Одну машину ми висипали на Москалівці, а через 2 дні нам дзвонять, коли міська рада буде розгрібати. Тут не треба було казати, аби двадцять машин ішли розгортати. Просто свідомість людей інша і депутат по цій вулиці працював від дзвінка до дзвінка».

Отець Ростислав тепло подякував представникам влади та добрим людям, які активно брали участь у толоках. Особливе захоплення він висловив жінками, які готували для робітників їжу. Добрим словом згадав священник і власника автомашини «Зіл» Ігоря Феркуняка, який возив шутер і вдень і вночі, відзначив він працює також Олександр Хіжняк, Володимир Лаюка та Юрія Боечка.

Отаке життя

ПІСЛЯ того, як у Косові, як ніде в Україні, було обрано редактором районного часопису священика Мирослава Лучка, у районі точилося немало різних розмов і чуток. Здивуванню не було меж і в Національній Спілці журналістів України... Кадрова політика на Косівщині з журналістами явно кульгала на обидві ноги. Депутати минулого скликання, виглядало, що не бачать ніяких проблем у районі, окрім втручання у внутрішню редакційну політику. Про це свідчать внесені ними зміни у Статут редакції, затвердження складу редакційної ради і... т. д.

У вересні 2011 року минуло два роки, як зупинилося серце світлої пам'яті Мирослава Лучка. І з тих пір в.о. редактора була Аліса Мудрицька.

12 січня десята сесія районної ради 47 голосами з 63, що взяли участь у таємному го-

лосуванні, на безальтернативній основі обрали редактором «Гуцульського краю», члена НСЖУ Лідію Безпалову.

усіх місцевих рад, їх комісій і депутатів за місцем проживання. А ще по-новому буде поставлена масова робота редакції,

но розпливчасті і безпредметні інтерв'ю. Рідкістю стають на сторінках газет й аналітичні матеріали, на які передусім зачалося село.

Від себе додаю, що останнім часом на шпальтах косівської районки зі свічкою не знайдеш таких жанрів: репліка, огляд листів, фото звинувачення, репортаж з місця події. Натомість переважають – хвалебна політична еквілібристика, похвальні оди начальству, рекламний мотлох.

Віриться, що новий редактор «Гуцульського краю» Лідія Безпалова внесе потужний струмінь новизни в багатогранну роботу очоленого нею колективу.

Творчої тобі наснаги, життєдайної сили, Лідіо!

Петро ГАВУКА,
секретар первинної організації НСЖУ

Нарешті...

— Нарешті маємо такого редактора, як треба. Лідія досвідчений журналіст, активна у громадській роботі, вона член РУХу, була одним з найактивніших учасників розкопок, так званих, «Яблунівських криниць», — підсумував результати голосування заступник голови районної ради, голова районної організації РУХу Дмитро Бойчук. — Надіємося, що косівська газета докорінно змінить обличчя і справді буде народним часописом, відобразатиме на своїх шпальтах інтереси горян, широко висвітлюватиме роботу

поза увагою не залишиться жоден лист дописувачів.

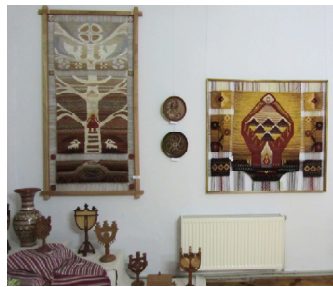
Якось ветеран журналістської праці Мирослав Кіндрачук сказав: «Я давно не бачу на сторінках друкованих видань — і галицьких, і загальноукраїнських таких жанрів «вищого пілотажу» класичної журналістики, як нарис і фейлетон. Для обох обов'язковими є елементи публіцистики, що дається не кожному молодому журналістові й потребує певних розумових надзусиль. Тому більшість із них розмінюється на сумнівного характеру сенсації або на баналь-

Різдвяна виставка

Косів здавна називають столицею народного мистецтва Гуцульщини. Саме тут зосереджувались і розвивались основні галузі народних ремесел: різьблення, гончарство, художнє ткацтво та вишивка, художня обробка металу та шкіри. Косівський музей, як відділ Коломийського музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття ім. Й. Кобрина, відкритий в 1969 році.

В основу музею була закладена збірка творів народного мистецтва Є. Я. Сагайдачного (1886-1961) — відомого українського художника та мистецтвознавця. Експозиція знайомить з народним декоративно-ужитковим мистецтвом XIX-XX століть.

У музеї часто відбуваються різноманітні виставки. В нашому музеї перед Новим Роком і Різдвяними святами, ми старасмося відкрити виставку, яка б була приурочена до цих свят. І так склалося, що завжди у виставкових залах виставляються роботи викладачів і студентів Косівського інституту декоративного та прикладного мистецтва Львівської на-

ціональної академії мистецтв. У цьому році ми теж маємо досить цікаві роботи, взяті з науково-методичного кабінету інституту. Це декоративні тарілки та миски, виконані у техніці ліплення та об'ємній пластиці. Маємо килими і гобелени — яркраві, святкові та урочисті, які не присвячені темі Різдва, але підходять до сучасного інтер'єру.

Різноманітні за технікою виконання, зроблені в техніці ліплення та об'ємній пластиці представлені дипломні роботи — декоративні тарілки М. Боднар «Різдвяні коломийки», Н. Полатайко «Щедрий вечір», Ю. Ковцуняк «Різдвяні свята», С. Проскурняк декоративні пласти «Щедрівка», Д. Лотош декоративна композиція «Різдво», виконана в матеріалі шамот з

вражаючим змістом сюжету та своєрідним колоритом персонажів. Представлено в експозиції святковий килим І. Лисичук «Різдвяник». Серед дипломних робіт є і свічники. Широко представлено різьблені роботи викладачів інституту М. Радича, Л. Гавриша, С. Бзунька — свічники, декоративні тарілки, оздоблені в своєрідній та оригінальній манері поєднання різьби з інкрустацією. Краса Карпат оспівана в зимових краєвидах відомих художників нашого міста А. Калитки та В. Бойчука. Захоплюють відвідувачів музею роботи Наталі та Романа Юсипчуків, виконані в авторській техніці розпису на склі — «Різдвяні ночі в Карпатах» та «Реквієм».

Не менш цікавими є роботи Лідії Луканюк, яка навчалась у Львівському художньому інституті, а зараз проживає в нашому місті. Це ялинкові забавки — плетені, вирізані з паперу, прикрашені розписом, аплікаціями. В'язані маски «Русалка», «Куць», «Лісовик». Гобелени «Дерево», «Земля». Три графічні роботи «Різдвяна ніч», «Коляда», «Щедрівка». Ці орнаментальні композиції гли-

боко пов'язані з гуцульським народним мистецтвом. Вражають роботи Іванки Козак-Дієти, яка в нашому місті відкрила керамічну майстерню. У своїй творчості продовжує родинні традиції. Питтєві набори, тарелі, миски, свічники прикрашені вузькими смугами геометричних мотивів, заповнюють площу виробу, створюючи оригінальні писанкові розписи, які є окрасою не одного святкового столу. Майстриня працює в давній техніці розпису на темному (коричневому) фоні — фляндруванні.

Родина Гривінських представила на виставці роботи Василя Гривінського — декоративні тарілки «Йордан», «На Маланку», Марії Гривінської — декоративні плитки «Щедрівки» та декоративні тарілки «Гайство святої вечері», «Різдвяна ніч». Оригінальний та самобутній в колориті святковий рушник З. Гривінської «Різдвяна Верховиночка». Виставка є багатогранною та різноманітною, а відвідувачі-туристи дивуються, що такі красиві твори народного мистецтва можна побачити в нашому місті. Гостинно запрошуємо жителів та гостей нашого міста відвідати Різдвяну виставку в музеї.

Любов ЛЮК,
завідуюча філіалом Косівського музею

Новорічні вогні

23 грудня було святково відкрито ялинку в центрі Косова. Серед присутніх були депутати міської ради, мер міста Косова Микола Фокшей, його заступник Василь Сліпанюк,

заступник голови РДА Іван Грималюк, заступник голови районної ради Дмитро Бойчук та голова Косівської районної ради Андрій Клуб. Загалом на центральному майдані міста зібралося чимало людей. Тишили публіку виступи маленької співачки Софійки Шалімової про наступаючий Новий 2012 Рік та про Святого Миколая.

Учасників святкового дійства привітав Микола Фокшей, який наголосив: «3 року в рік ми чекаємо цієї щасливої пори, коли засвітиться ялинка в нашій хаті, коли задзвенять дзвоники і ми всі заколядуємо. Тож нехай наша ялиночка горить на радість нам та нашим діткам».

Вл. інф.

29 грудня о 14.00 на Майдані Незалежності районна організація Товариства «Промісвіт» організувало озвучення популярного роману Василя Шкляра «Чорний Ворон».

Роман відтворює одну з найдраматичніших і найбільш замовчуваних сторінок української історії — боротьбу українських повстанців проти окупаційної влади у 1920-х роках. В його основу покладено історичні документи, зокрема, з розсекречених архівів КДБ. Робота над романом тривала майже 13 років. У липні 2011 року Мистецька агенція «Наш Формат» випустила аудіоверсію «Залишення». Озвучив книгу Петро Бойко, заслужений артист України, протоієрей Української православної церкви КП. Саме ця аудіоверсія і звучала для косівчан перед Новим Роком і сподіваємось не останній раз!

— Хоча на даний момент національний парк «Гуцульщина», не є користувачем мисливських угідь, але є користувачем землі, на якій ці угіддя знаходяться, тому ми займаємося охороною цих природних екологічних систем на площі 7600 гектарів. З часу створення НПП «Гуцульщина», якщо порівняти чисельність мисливської фауни, то помітно зросла кількість оленів, кабанів, козуль і зайців. І це при тому, що навіть у недалеких 2000-2001 роках уже рідко можна було зустріти в лісі дикого звіра.

Згідно чинного законодавства полювання на території природо-заповідного фонду заборонено взагалі.

Але відслідковується ситуація, коли окремі користувачі мисливських угідь не зовсім дотримуються природо-охоронного законодавства. Наприклад, є такий користувач земельних угідь, як «АкваЛТД» — приватна структура, яка має біля 6800 гектарів, в тому числі і на території природо-заповідного фонду.

Національний парк Гуцульщина і служба державної охорони видали всім власникам угідь приписи, згідно яких жодних заходів такого типу, як знищення шкідників, відлов собак без представника служби державної охорони щоб не

Ох це полювання

Ситуацію коментує Іван Кашевко — начальник служби державної охорони природних екосистем Національного природного парку «Гуцульщина».

здійснювали. Вони це ігнорують.

Напрошується питання: чому? Якщо людина іде в ліс з метою його оберігати, щоб не було браконьєрства, то чому ж боїться включити в цю групу працівників служби державної безпеки?

Є намагання зараз окремих приватних структур отримати користування мисливські угіддя

на території природно-заповідного фонду. Це робиться, напевне, для того, щоб просто зайняти територію, потім правдами і неправдами через управління екології її собі прибрати. На жаль, застосовуються і непрозорі схеми одержання дозволів на відстріл хижаків і полювання. Зараз спостерігається така тенденція у зв'язку із закінченням термінів дії попередніх

рішень і дозволів. До створення парку всі території мисливських угідь належали трьом власникам: УТМР — потужній організації, яка існує з 1947 року, де працюють люди, які справді люблять природу і захищають її, а також «Держлісгосп» та «Аква-ЛТД».

Зараз іде збір матеріалів, оскільки закінчується термін дії рішення обласної ради про передачу у користування лісових угідь Кутському Держлісгоспу і Косівській районній організації УТМР і тому вони повинні його оновлювати з відповідними врахуваннями про заповідну територію.

Я працюю вже 30 років у сфері лісового господарства і вважаю, що все-таки ліс має бути в державній власності. Кожен, хто візьме територію мисливських угідь в оренду, вже не пустить людей збирати гриби, ні навіть проходити по тій території.

Зараз вже дуже багато людей зрозуміли, що коли такі державні підприємства, як НПП «Гуцульщина» чи Держлісгосп господарюють, то на території є і порядок, і вона доступна для всіх без обмежень. Звичайно, при дотриманні законодавчих актів, які зараз діють в Україні щодо охорони заповідного фонду.

Наші духовності

Юні колядники з Косова здивували Київ

ДЕНЬ ПЕРШИЙ

Почнемо з того, що все виникло спонтанно, ми збиралися в дорогу дуже швидко, але Бог нам допоміг і склалося все добре. В першу чергу наш колектив у складі учнів Ірини Лозован, Оксани і Ольги Тригуб'яків, Марії Сумарук, Сніжани Негрук та керівника хоче висловити свою вдячність всім парафіянам косівської Москалівської церкви ім. Святого Василя за ту коляду, якою нас провели у далеку дорогу, бо це нас дуже підтримало в мандрівці. Також, дякуємо отцю Роману Іванюлику, за благословення і за турботу — адже він кожен день по кілька разів дзвонив і цікавився нашими справами, успіхами і невдачами. Постійно підтримувала з колективом зв'язок і директор школи Тетяна Даниляк, тому теж вдячні за опіку.

Дорога у столицю видавалась легкою, я думала буде важче. З Косова ми повернули у Коломию, хотіли заколядувати владичі Миколаю Сімкайлу, але виявилось, що через Різдвяні клопоти його не було на місці.

Далі наш шлях проліг до Івано-Франківська, де ми з колядками відвідали жіночий монастир Сестер Євхаристії. Почуті від нас колядки дуже сподобалися сестрам-монахи-

Духовна настанова перед дорогою отця-декана Романа Іванюлика перед дорогою у церкві ім. Святого Василя

Дитячий ансамбль бандуристів «Сонячна струна» Косівської школи мистецтв з Різдвяними колядками побував 10-12 січня цього року у Києві у Глави УГКЦ Святослава Шевчука, колишнього Глави УГКЦ кардинала Любомира Гузара, папського нунція посла Папи Римського з Ватикану в Україні, Архієпископа Томаса Едварда Галліксона, у золотoverхому Михайлівському соборі, Міністерстві закордонних справ України... Поїздка виявилася триумфальною, але, на жаль, виявляється, що українську колядку не скрізь чекають і хочуть почути. Про враження від поїздки розповідає керівник творчого колективу Світлана ЛАЗОВАН.

ням, вони радо і щиро підтримали нас своїми молитвами, щоб проща «Сонячних струн» до Києва з Різдвяною Колядою видавалась щасливою і вдалою.

Зрозуміло, що така позитивна аура піддавала учасникам ансамблю гарного настрою. Приїхали ми раненько до Києва з піднесеним духом, розмістилися у благодійній службі «Карітасу», встигли ще зробити репетицію і, навіть не зважаючи, що вночі майже не спали, заколядували в Патріаршому Соборі Воскресіння Христового УГКЦ, звідки ансамбль відвезли до храму ім. Святого Миколая на Аскольдовій Могилі, де ми також мали коляду. Потім добралися до Михайлівського Собору УПЦ КП, але тут нам не дали змоги поколядувати, бо ніби то був відсутній у цей час настоятель.

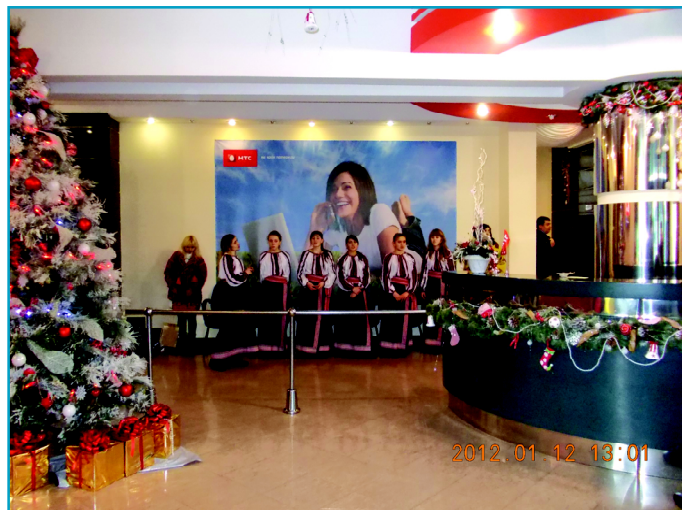
Після того ми спробували заколядувати у Міністерстві закордонних справ України, але і тут отримали ввічливу відмову. Ну, що тут скажеш? В українському уряді не люблять і не шанують українських колядок?!

Далі наш шлях столицею проліг до Національного академічного драматичного театру ім. Івана Франка. Уже навчені невеликим київським досвідом, запитали дозволу заколядувати, але так і не дочекавшись відповіді, ми зайшли всередину без інструментів і заколядували. Дали за коляду нам 50 гривень і попросили прийти ще ввечері, щоб заколядувати в холі перед прем'єрою вистави. Це вселяло надію, розтоплювало не тільки юні дитячі серця.

Дуже тепло і щиро «Сонячні струни» прийняли в Патріаршому Паломницькому Центрі. Здавалося, сонячне тепло від колядок розтопило нарешті ту байдужість, що десь витала над українською столицею. Усі присутні у центрі колядували разом з нами і настійно просили приїхати і на наступні Різдвяні свята, обдарували нас усіх образочками та іншими пам'ятними пакуночками. Але довго засиджуватися, нехай і в дуже гостинних господарів, не випадало, тому ми подалися до Києво-Могилянської академії, де нас також гарно прийняли. Там ми мали аж 3 виступи.

Звідти поїхали до Глави УГКЦ. Нас зустріли тепло і привітно, повідомили, що Блаженніший Святослав (Шевчук) є на місці і готовий нас прийняти. Ми надзвичайно цьому зраділи. Треба було бачити його щиро усмішку, добрі милі очі. Піднесений стан учасників ансамблю важко передати словами. Закінчували свою програму гуцульською колядкою, яку ми вивчили уже по дорозі до Києва. Блаженнішому Святославу наш виступ дуже сподобався, і ми спілкувалися з ним цілу годину. Він дав нам потримати символ патріаршої гідності Панагію.

Після цього нас запросили поколядувати в Княжичах — у резиденції, де проживають Блаженніші Любомир Гузар та Святослав Шевчук. Правда, перед цим попросили нас там виконувати більше гуцульських колядок. На жаль, їх у нашому репертуарі не густо. Виручила наша землячка, поетеса з села Розтоки Косівського району Марія Влад. Вона продикувала нам по телефону гуцульську колядку, яку співали в їхньому селі. І ще, на музику наших веселих коломийок, ми склали співанку, в якій подякували

Наші духовності

Гуртова
колядка

2012.01.11 17:11

Світлина на пам'ять з блаженнішими теперішнім і попереднім Главами УНКЦ Святославом і Любомиром

Патріарху за прийом, і яка найбільше всім сподобалась. Назвали її відповідно — «Патріаршою»...

Перший гастрольний день «Сонячних струн» все ж завершився трохи на песимістичній ноті, бо вечірня коляда у драмтеатрі ім. І. Франка виявилася так собі, не геть вдалою... Спочатку нас не пускали у приміщення, не зважаючи на попередню домовленість, а потім, коли нам вдалося все-таки зайти, то побачили, що нас ніхто не чекав: було дуже багато людей і стояв у коридорах і фойє суцільний шум і гам. Але, хто хотів послухати українських колядок, той їх почув.

ДЕНЬ ДРУГИЙ

О 8.30 ми вже були в храмі на Аскольдовій Могилі, де знову колядували. Вже там почали про нас готувати телевізійну передачу журналісти «Б каналу», які потім нас супроводжували цього дня по Києву. З нами також були Любов Михайлик і Олена Ганцяк-Каськів (дочка Марії Влад), які нами опікувалися в Києві і організували наші зустрічі.

В цей день ми колядували і в папського нунція — Архієпископа Томаса Едварда Галліксона, посла Папи Римського з Ватикану в Україні. Як правило, там телебачення не пускають, не дозволяють знімати, але нас прийняли і дозволили оператору п'ятого каналу знімати нашу коляду і зустріч з папським нунцієм. Дуже нунцію сподобалася бан-

дура, і він сказав, що бандура в нього асоціюється, як особливий Різдвяний святковий інструмент. Йому настільки сподобався наш виступ, що він аж прослезився. Ми всі отримали красиві вервечки папи Іоанна Павла II.

Згодом нас повезли в торговий центр «Мандарин-Плаза», де ми колядували в благодійному фонді «Сігма-Блейзер». Тут нам доречно подарували кружечки, адже ми їх взяти забули. Після кожної колядки нам аплодували. Потім ми колядували в рекламному агентстві «Продакшин-Студія» та в інвестиційному фонді «USAD-link». Ці всі поїздки у фонди організували пані Оленка та пані Люба.

Потім ми знову повернулися в резиденцію в Княжичах. Там ансамбль виконував дуже злагоджено і натхненно патріотичну стару колядку «Ой, вставай вже брате», яка за совітів була заборонена. І тут вже був присутній Любомир Гузар. Він слухав нас дуже уважно, а по коляді запросив на гостину. Наливав нам в стаканчики узвару, пригощав солодошами. Його усмішка і очі, коли він дивився на дітей, не можна передати словами. У подарунок від нього ми отримали для Косівської школи мистецтв греко-католицьку ікону з Угорщини. Також, мали коляду і у Вишгороді.

ДЕНЬ ТРЕТІЙ

Третій день у нас розпочався в прямому ефірі на каналі «ТВБ». Ми вперше були в прямому ефірі, але, на щастя діти і

керівники «Сонячних струн» не розгубилися, вели себе достойно, що всім у студії, дуже сподобалось, і запрошували відвідати їх і у наступному році.

З гарної творчої поїздки ми зробили для себе висновок, що уже на наступний рік треба готувати більше автентичних колядок, бо їх якраз найбільше хочуть чути в Києві, адже ми з Косова, серця Гуцульщини. Також ансамбль мав прямий ефір на римо-католицькому радіо «Марія». Записали там десь 5 колядок. Потім ми виступали в компанії «Гарісон-Кепітал». Нас дуже гаряче там прийняли.

І нарешті... було трохи часу для відпочинку, і для дітей була організована цікава екскурсія по Києву, яку організувала пані Люба.

Отак і закінчилась наша подорож. Іноді такий шанс буває раз в житті — колядувати в таких поважних людей. Тому щиро дякуємо всім, хто нас підтримував, в першу чергу дякуємо Богу, також косівчанину Олександрю Тиці, який це все організував. Крім різних і гарних подарунків за коляду нам давали і гроші. Їх нам вистачило покрити всі свої витрати на дорогу, а ті гроші, які залишилися, ми порівну розділили: одна частина суми пішла на будівництво Патріаршого Собору в Києві, інша — на нашу Москальську церкву Святого Василя, яка два роки тому згоріла.

7 січня, о 21:00, на Майдані Незалежності відбулася перша в історії міста Косівська гуртова колядка. На святковій зустрічі зібралось десь біля 60 людей, які, не зважаючи на відсутність снігу, відчули Різдвяний дух та заколядували. В основному зібралася молодь, але дуже приємно, що прийшли підтримати нас і старші люди, а також маленькі дітки.

Заплановано було виконати 5 колядок, тексти до яких роздавали бажаним. Розпочали з «Добрий вечір тобі», потім були «Бог ся рождає», «Гиха ніч, свята ніч». «Во Вифлеємі нині новина» знали далеко не всі, однак щиро і голосно намагалися підспівувати, тому вийшло досить непогано.

Закінчити все планувалося колядкою «Нова радість стала», проте після її виконання всі так захопилися, що дорослі зніщували виконати ще твір «Ой, уставай, брате». Молодь практично не знала слів, проте всі зачаровано слухали. Всім так сподобалось колядувати, що вирішили повторно виконати «Добрий вечір тобі» і «Многая літа» косівчанам та гостям міста. Справді, відбулось гарне святкове дійство.

На Інтернет-форумі kosivart.com туристи, які брали участь в гуртовій колядці, залишили відгук: «Якось всі швидко зібралися і заспівали! Хотілося слухати і слухати! Це було не постановочна дія, а від душі! Нам, приїжджим, ще заспівали «Многая літ» і ми пішли з площі в 21.30. Дуже гарно, чуттєво, прекрасно! Нехай ця традиція збережеться на довгі роки».

Дуже дякую всім, хто допоміг в організації цього заходу: Стасу Михайлоку, за рекламу в Інтернеті, Христині Стринадюк та Ользі Гордійчук за поширення інформації та друк текстів колядок, газеті «Косівський Передзвін» за оголошення про колядку, Сергію Олійнику за зроблені фото, ну і, звичайно, всім косівчанам та гостям, які прийшли та підтримали цей захід. Сподіваюся, що на наступний рік це вже стане доброю традицією, і ми повторимо гуртову колядку ще з більшою кількістю людей.

Христос Народився!

**Юлія КОВТУН
(ЛАЮК)**

Світ захоплень

Театр

Як ми на Андрія ворожили

13 грудня, на Андрія, відбулася прем'єра вже другої вистави новоствореного молодіжного театру «ОГО-ГО».

Щоб дізнатись більше про цю подію ми поспілкувались із керівником театру Світлоною Морикіт.

— Розкажіть детальніше про виставу, про що вона? Хто автор сценарію?

— Вистава «Як ми на Андрія ворожили» — втілення тематики народних гулянь і вечорниць. Головними персонажами є молодь із невеличкого українського села, комічні герої — Стецько, Іван, Баби Палажка та Параска. Повертаючись до народної обрядовості, дізнаємося про традиції молодіжних вечорниць і втілюємо їх на нашій сцені. У постановці зустрічаються фрагменти побуту українців, молодіжних гулянь, переспівок, жартів, ярмаркування, ворожіння, любовної тематики тощо. Починається вистава сценою діалогу Господині та Оксани, а вже через короткий час з'являються нові герої — хлопці та дівчата, які розігрують фрагменти всіх вечорниць.

— Чому вибрана була саме тема Вечорниць для постановки вистави?

— Актори нашої студії прагнуть випробувати свої здібності у різнопланових ролях. Розпочали ми свій творчий шлях з казкової постановки для малечі «Історія одного Привиденяти». Виставою «Як ми на Андрія ворожили» торкнулися народної тематики, а вже найближчим часом спробуємо реалізувати високе класичне та сучасне мистецтво. Крім того вечорниці припадали на релігійне свято Андрія, а тому тематика вистави набула особливої актуальності.

— Вийшла вона досить тривалою — аж на 45 хвилин, чи не важко було дітям вивчити стільки тексту?

— Жодна справа не дається легко, якщо не докладати до неї певних зусиль і старань. Звісно, були свої нюанси, які заважали повноцінній роботі над вивченням тексту вистави, але в студії займають-

ся талановиті діти, які з великою відповідальністю ставляться до роботи в команді і розуміють важливість своєї ролі у ній.

— Ви під час вистави виконували ще і роль суфлера, чи не важке це заняття?

— Зовсім ні. Набагато важче виконувати одночасно роль режисера, суфлера і звукооператора. В такі моменти потрібно думати за трьох. Стосовно ж дублювання тексту акторів студії, я впевнена, що навіть в момент, коли хтось із них забуде слова, паузи не буде — імпровізація буде віддане належне.

— Коли ми спілкувались перший раз, в жовтні, Ви були не впевнені чи збереться достатня кількість дітей для театру, а зараз вже є дві вистави

— це ж безперечно успіх для Косова. Чи не так?

— Звісно! Пройшло не так вже і багато часу з дня заснування театральної студії, а певні здобутки вже є. Можливо не всі ще знають про існування «Ого-го!», але сподіваюсь, що найближчим часом ситуація зміниться. До речі, хочу похвалитись, що «ряди» студії поповнюються. Нещодавно до нашого гурту приєдналося ще 5 людей. Ми ростемо і розширюємось!

— Які з маленьких косів'ян виходять актори, ви задоволені трупом?

— Актори студії «Ого-го!» неймовірно цікаві і яскраві юні особистості. В них закладений великий потенціал та стремління до творчого зростання.

Звісно, є серед дітей більш старанні та цілеспрямовані, але «бракувати» старання інших — несправедливо, адже кожен гідний похвали за якісь свої індивідуальні досягнення. Я задоволена роботою студії, адже більш дружнього і творчого колективу годі шукати. Надіюсь, що в майбутньому з маленьких акторів-аматорів виростуть великі професіонали, адже вони цього варті.

— Важливо зберегти здобуте і розвивати далі, які плани на майбутнє?

— Планів багато, як і задумів, та для всього потрібен час. На найближче майбутнє — готуємося до новорічно-різдвяних святкувань. Розучуємо колядки, шедрівки, віншування, щоб взяти участь у районному конкурсі «Коляда-2012». Пізніше ж — спробуємо влаштувати свято для всіх закоханих Косівщини в День Валентина.

— Ви планували поїздити з першою та другою виставою по району. Чи це вдалося? Як вас зустрічала публіка?

— Так, наші плани в деякій мірі були реалізовані. З виставою «Історія одного Привиденяти» ми побували у Стопчатівській школі, Смоднянській школі-санаторію, Рожнівському НВК «Гуцульщина». Акторам студії надзвичайно сподобався маленький гастрольний тур районом. З вечорницями ж виїхати набагато важче — необхідно перевозити багато декорацій, сценічних реквізитів, що дуже важко зробити маленьким мікроавтобусом, тому доведеться обмежитись лише сценою Косівського РЦДТ. Публіка зустрічала «Ого-го!» всюди по-різному: десь стриманіше, десь з надмірним похваленням. Було й таке, що глядачі вибігали на сцену, ішли знайомитись з юними однолітками-акторами. Загалом, «спілкування» з глядачами було налагоджено!

Ми ж від редакції бажаємо нових звершень і успіхів молодим акторам.

Тарас ПАСИМОК

Туризм

Світ захоплень

Мандри на зимову Говерлу

Разом із своїми друзями вирішив розпочати цей рік мандрівкою на Говерлу, яку вирішив підкорити 2 січня. При в'їзді в Заросляк — це урочище, з якого піднімаються на Говерлу, на рятувальній базі нас відразу попередили, щоб навіть не сміли туди потика́тись — усе заметено снігом і обмерзле льодом, крім того скажений вітер не дає дихнути.

Взагалі було сказано, що всі маршрути нам заборонені, навіть до озера Несамовитого, яке ми запланували побачити, як компенсацію за Говерлу. Дозволялось лише піднятися до метеостанції на Пожижевській горі — 2 км пішого ходу. Звісно, що такого сумного завершення мандрівки годі було і придумати. Ми почали між собою радитися як бути далі. Одні наполягали на поході до Несамовитого (принаймні, доки зможемо), інші (в тому числі й я) — підніматися на Говерлу (теж, доки дозволить гора). Авантюризм таки переміг здоровий глузд, і ми вирішили підкорити хоча б Говерляну.

Нас було семеро. Я, Назар Розлуцький з Івано-Франківська, а решта з Косова. Ініціатором походу був Сашко Бондаренко — мій друг і однокурсник, він мене, власне, й запросив у зимові мандри. Також піднімалися Тарас Пасимок, Оля Гордійчук, Андрій Гордій, Еля Кабин та Назар Фустов. Крім того, на Заросляку до нас приєдналося дві собачки — маленькі руді «дворняжки», подібні на лисиць. Ото вони, на диво із легкістю подолали з нами увесь підйом, (явно не вперше) сподіваючись, що їм перепаде дещо з наших харчових запасів. Можливо, їм теж закортіло «прогулятися».

Дорога на Говерлу має кілька етапів: ліс, альпійська сосна Муго (жереп, альпійка, лелич), Говерляна і, власне, вершина. Спочатку лісом йти було досить легко і швидко. Проте, як нас і попереджали, чим вище ми піднімалися, по-

частішали провали в сніг по коліна, тому треба було зважати на кожен крок.

Але тут же й відкрилися прекрасні зимові краєвиди засніжених гір. Це була така краса, яку жоден поет не опише і жоден художник не змалює — все треба побачити на власні очі! Природа ніби зумисне прибрала усі кольори, залишивши тільки білий і чорний, і ще відтінки сірого в небі, щоб показати наскільки вона може бути досконалою в такій мінімальності! Та краса красою, а із просуванням вперед стало дійсно важко. Отут і почалася справжня боротьба із природою і з са-

відвойовувати у гори буквально кожен метр! Але всі йшли, і я йшов. Привали були через кожні 20-30 метрів. Коли сили закінчувалися, усі падали просто у сніг, через 1-2 хвилини піднімалися і рухались далі. Вершини не було видно взагалі, тому ми не знали чи довго нам ще йти. Останні ж 300 метрів були дуже важкі, але ми таки змогли їх подолати!

До речі, якісь добрі люди, що зустрічали там Новий рік, спорудили свого роду стіни зі снігу, так що сякий-такий прихисток від вітру ми мали. Ви чекаєте, що я розповім про краєвиди з Говерли? Змушений буду

воль тепер зійти вниз без клопоту».

Є в мене така цікава традиція серед мандрівників, навчив один друг, що природі завжди треба щось залишати. В кожного може бути своя думка щодо цього, але як на мене, то це глибоко правильно і закономірно — віддячувати природі, серед якої ти живеш. Але мова звісно не про сміття. В подальшому спуск зайняв лише 20 хвилин і тривав без пригод. Настрій був у всіх неперевершений!

Що можу сказати для тих, хто хоче вибратися взимку у таку саму мандрівку? Насамперед пам'ятати, що це важко і небезпечно, потрібно мати добре взуття, щоб ноги не промокли і не змерзли (хоча до кінця подорожі вони і так промокають) і хорошу одягу, щоб не продуло.

Обов'язково слід максимально прикрити обличчя і руки — без куртки з капюшоном іти буде страшенно морозно, було б добре також дістати лижну маску. Дуже бажано мати палиці для опори у сніг (підійдуть звичайні лижні). За калорійні продукти і гарячі напої, я вже і не згадую. Також треба мати: бахіли, льодоруби, кішки і все інше спорядження, якого, щоправда, ми не мали. Настроювати себе варто на виснажливу боротьбу з природою і не довіряти оманливому враженню, мовляв у передгір'ї снігу немає, значить і в горах теж.

Там погода міняється десять разів на день і, повірте — сніг взимку там точно є! Але якщо ви дійсно бажаєте випробувати себе, оцінити чого ви варті — тоді вперед! Якщо ви відчуваєте, що погляд з вершини Говерли (чи будь-якої іншої гори) вартий довгого і виснажливого шляху на неї, — тоді ви такі самі «екстремали», як і ми!

Ідіть, і нехай гори сповна виправдають ваші сподівання і наповнять вас такими враженнями і спогадами, про які навіть і не підозрюєте! Успіху вам!

Назар РОЗЛУЦЬКИЙ

мим собою. Схил стримів догори і був увесь заметений снігом. Сніг обмерз, тому стало досить слизько і потрібно було добре закріплюватися, продумувати кожен крок.

Коли ми таки добрели на Говерляну, то нас, окрім казкових краєвидів, зустрів і шалено холодний вітер. Здавалося, Чорногірський хребет напружує усі сили, щоб не пустити нас на найвищу свою вершину! Та все ж, окрилені підкоренням нижчої гори, ми після певного перепочинку вирішили штурмувати сховану в тумані та снігу Говерлу.

Доводилося посуватися попри шалений штормовий вітер, який нещадно бив в обличчя аж до намерзання, акуратно закріплювати кожен крок,

вас засмутити: завірюха була настільки сильною, що за п'ять метрів навколо нічого не було видно, навіть саму вершину роздивитися було важко.

Проте, заради таких миттєвостей, заради усвідомлення того, що ми це зробили, що ніхто у всій Україні не знаходиться вище за нас, — варто було долати усі перешкоди, напружуватись до останнього. Після нас у той день ще виходило багато туристів на Говерлу, але ми таки були першими.

Коли вже поверталися назад, згадав, що ми нічого Говерлі не залишили у жертву. Швиденько дістав з рюкзака бутерброд і поклав його на сніг зі словами: «Спасибі тобі, Говерло, що дозволила зійти на себе, доз-

Захоплення

Спорт

Даунхіл з'явився в Косові

— Що таке даунхіл?

— Даунхіл (від англ. Down-вниз та hill-гора) — це швидкісний спуск на гірських велосипедах, одне із найскравіших і найекстремальніших занять у світі спорту. Суть швидкісного спуску досить проста — з'їхати з гори якнайшвидше. Однак, це не так легко, як може здатися. Сучасні траси швидкісного спуску дуже складні і небезпечні. Вони рясніють «фордзинками» з куп каміння, крутих спусків, звивистих ділянок, прокладених між деревами трамплінів. Даунхіл вимагає досить серйозної підготовки від спортсмена. Основне тут — це техніка керування велосипедом, хоч і фізична підготовка дуже важлива, адже деколи спортсмени після п'яти хвилин спуску просто падають без сил. Середня швидкість руху — 36 км на годину, максимальна — 60 км. Перепад висот становить близько 80 метрів.

Задоволення від катання, а також його безпека залежать не тільки від велосипеда, а й від екіпіровки. В ідеалі захист включає в себе пластикові щитки, скріплені сітчастим матеріалом по всьому тілу, руках та ногах. На голові має бути обов'язково шолом — необхідний елемент. Він надійно захищає від різних травм при падінні на великій швидкості. Досвідчені велосипедисти радять обов'язково надягати шолом і на вулицях міста, і під час мандрівок лісовими стежками.

— Розкажи трохи про себе, чому ти вирішив зайнятися таким екстремальним спортом, як даунхіл?

— Я катаюся на велосипеді десь з 6 років. Завжди захоплювався екстремальними видами спорту, проте чомусь цей найбільше припав до душі. Декілька років тому, я почав серйозніше відноситись до незвичного і цікавого захоплення. І це лише початок (сміється).

— Наскільки цей спорт небезпечний?

— Досить небезпечний! У мене та багатьох райдерів (велосипедистів) майже після кожної гонки є декілька синяків, розтягнень, забоїв, а деколи й доходило до переломів.

Інтерв'ю з Назаром Гордієм — активним косів'янином, студентом КІПДМ ЛНАМ, переможцем Всеукраїнського змагання з нового виду велоспорту під назвою Даунхіл.

Але без травм не було б і такого задоволення від downhill. Адже у цьому і суть, щоб якнайшвидше проїхати складний відрізок траси і не втратити контроль, а тим більше не впасти.

— Скажи кілька слів про свої здобутки і перемоги.

— Значних перемог ще не так багато, бо займаюся цим видом спорту відносно недовго. Але 19 жовтня 2011 року на Всеукраїнських змаганнях «Final of Season 2011» завоював перше місце у категорії міні-ДНІ у м. Івано-Франківську серед юніорів. Там було багато райдерів з Сімферополя (Крим) та з різних областей України. Найбільше запам'яталися міжнародні змагання на Буковелі, адже змагання — це завжди весело, багато приємних вражень, нових знайомств і так далі. На змаганнях «Фінал Сезону» в Україні — це була моя перша серйозна перемога і я націлений продовжувати у тому ж ритмі.

— Розкажи про побудову спеціальної траси для Даунхілу на горі Михалковій у Косові. Хто її створює і для чого?

— Траса на хребті поблизу г. Михалкової будеться для того, щоб косівські райдери і любителі просто покаталися на велосипеді мали де потренуватися і провести весело час. Створюють ж її ті, хто катається на гірських велосипедах, але є і багато «вандалів», які постійно

руйнують наші зроблені трампліни і різні відтинки траси. Користуючись нагодою, хочеться звернутися до влади міста Косова, щоб посприяти проведенню у Косові змагань по даунхілу.

— Якої вартості повинен бути велосипед, щоб екстремально кататись, як ви?

— Вартість велосипеда може коливатися від 1000\$-5000\$ і навіть більше. Все залежить від його можливостей.

— Чим твій велосипед відрізняється від інших спортивних?

— Велосипед у мене — «GIANT DH COMP». У велосипеді для downhill головне — це великий хід підвіски і підвищена надійність, оскільки будь-які поломки можуть привести до непередбачуваних наслідків, тому основна увага робиться на

міцність і надійність конструкції. Такі велосипеди комплектуються найбільш міцним і витривалим устаткуванням.

— Назви фанатів цього спорту серед молодих косів'ян.

— У Косові, буквально за останні 2 роки почало дуже багато людей займатися цим спортом. Серед косівських райдерів можна назвати: Богдана Боюка, Стаса Гачака, Назара Стефурака, Володимира Крицкалюка та Андрія Хруща, хоча є ще дуже багато й інших!

— Де можна знайти інформацію про рух даунхілу в Україні та області?

— Інформацію про змагання можна знайти на сайті Велохати www.velohata.com. Або на багатьох українських сайтах з велоспорту.

— Як можна до вас долучитись молодим хлопцям, які хочуть відчутти адреналін в крові?

— Для того, щоб стати одним з райдерів, потрібно мати гірський велосипед і натхнення, домовитися з нами (косівськими райдерами) про те, коли всі будемо збиратися на трасі. Зв'язатися зі мною можна через сайт Вконтакті і — вперед за новими враженнями і відчуттями.

Наша зруна — <http://vk.com/club10319594>

— Які у вас плани на майбутнє?

— На даний момент — удосконалити свій велосипед за зиму, а на наступний рік прагнути до нових вершин і нових перемог.

Ми ж від редакції бажаємо лише успіху нашим молодим спортсменам і голвне без травм!

Руслан ШЕЛЕСТ

Спорт

Захоплення

Страйкбол — не для слабких

— Що таке страйкбол? І з чим його їдять?

— Війна в крові у кожному чоловіка, так само, як материнство в крові у кожної жінки. Можна замінити в собі цей войовничий голос Інтернетом, заїсти гамбургерами і запити пивом, але все одно він коли-небудь прокинеться і тоді горе тому, хто засумнівається у вашій здатності виживати. Люди справдана прагнули не стільки до війни, скільки до битв з собі подібними і до перемог над ними. Навіть спорт є битва: людина проти людини, клуб проти клубу, країна проти країни. Вистояти, перемогти, довести свою силу і подолати противника — мета практично та ж, що і в учасників військових дій.

Ось тільки спорт не дає і соті долі того адреналіну, який ви відчуваєте, повзаючи по-пластунськи, недалеко від вартових суперника, у пошуках укриття. Хоч ваша рушниця стріляє і не справжніми кулями, але страх видати себе вартовому невідомо. Це ще не зовсім реальність, але вже і не зовсім гра — це страйкбол. «Страйкбол» або «Airsoft» — командна «військова» гра, заснована на принципі максимального наближення до реалізму. Стрільництво в грі ведеться з точних пневматичних копій реальної бойової зброї, виготовлених з пластика або різних сплавів металу, пластмасовими кульками калібру 6 мм і вагою від 0,12 до 0,43 грамів. Гравець вважається убитим, якщо в нього попала хоч би одна кулька. Таким чином, гра ведеться на чесність!

Гравці, які свідомо приховують факт того, що в них влучили, називають «маклудами», а в разі, якщо такі гравці систематично продовжують порушувати правила, можуть бути виключені з команди. Все, що відбувається, це так звана легенда, що описує хто ви, за що воюєте, які цілі, умови і так далі та визначається сценарієм конкретної гри. А сценарії можуть бути найрізноманітнішими: «полювання» на групу противника, захоплення укріпрай-

Історія появи цього спорту сягає своїми коренями післявоєнної Японії, якій після її капітуляції заборонили мати збройні сили (крім сил самооборони), і уряд цієї країни знайшов цікавий вихід зі сформованої ситуації — були створені точні пневматичні копії бойової зброї, які збігалися у вазі з реальними прототипами, мали таку ж скорострільність, і навіть мали подібну схему збірки. Патрони в цій зброї заміняли 6 мм кулі, виготовлені з легкого пластику. Згодом, це заняття переросло у вид дозвілля, що набуло величезної популярності у всьому світі, завдяки його особливій реалістичності і наближеності до реальних бойових дій.

Щоб дізнатися про страйкбол більше, ми поспілкувались із косів'янином Віталієм Мацьоцьким — фанатом справжніх чоловічих розваг.

ону, знищення диверсійного загону, звільнення заручників, захоплення терористами або, навіть, замах на президента. Існуючих «обкатаних в бою» заготовок просто маса.

— **Яка різниця між страйкболом та більш відомою вже грою пейнтболом?**

— По-перше, роздінкою і основною відмінною особливістю страйкболу від пейнтболу та інших подібних ігор є зброя. За великим рахунком, зброя в пейнтболі взагалі не має нічого спільного з реальністю, оскільки не дозволяє стріляти прицільно. Точніше, прицілювання йде по першому пострілу, а далі вже можна спробувати прицілитися вище, нижче, лівіше, правіше. Все це далеке від реальності. Хто хоч раз спробував, той знає.

Реалізм — основа страйкболу, бо у руках бійця буде точна копія справжньої зброї, максимально наближена до нього по скорострільності, вазі, прицільній дальності, віддачею прикладу та іншими тактико-технічними параметрами. У цій грі бійцю доведеться «боятися» практично всіх існуючих видів вогнепальної зброї, проти нього можуть бути «застосовані» не лише пістолети, автомати, кулемети і рушниці, але навіть гранатомети, ручні гранати і протипіхотні міни. З іншого боку, те ж саме доступне і вам. На війні, як війні. Все по-справжньому. Зброя в страйкболі — це більше 100 видів, дальність пострілу до 100 метрів, прицільна дальність — 20-30 метрів, швидкість до 1000 пострілів в хвилину!

По-друге, в страйкболі практично жодних обмежень в

просторі. Можна грати на майданчику в сотню квадратних метрів, а можна і на площі у десять кілометрів. Можна грати годину, а можна жити, а точніше виживати в лісі цілими добами. Можна влаштувати справжню війну з багатокілометровими переслідуваннями. Все залежить від серйозності ваших намірів і вашого рівня підготовки.

По-третє, низька вартість «боеприпасів». У пейнтболі 100 пострілів коштують 25 гривень (а як ми вже говорили, лівова частка пострілів вирушає «в нікуди»). В страйкболі ж 100 пострілів коштують 4 гривні, тобто майже в сім разів дешевше. Не кажучи вже про набагато більшу ефективність стрільби страйкбольної зброї.

— **Чому ви вирішили організувати косівський страйкбольний клуб?**

— Правильніше буде назвати не клуб, а команду. Зараз якраз іде обговорення щодо створення команди, її назви та інших технічних моментів. На даному етапі ми просто є групою однодумців, що мають спільний інтерес. Команда необхідна для реєстрації на загальноукраїнських іграх, в яких беруть участь від декілька сотень і навіть до тисячі гравців.

— **Яка кількість учасників і хто є у вашому клубі, хто був ініціатором?**

— Зараз в Косові є десь 15-20 гравців, але в грі переважно беруть участь 10-15 учасників, хоча останнім часом, часто приїжджають в гості представники команд з Коломиї та Івано-Франківська, і тоді чисельність значно збільшується. Хто був ініціатором навіть не зможу

сказати, думаю просто зібрались декілька однодумців і так все почалось.

— **Чи дороге обладнання для гри в страйкбол? Де його можна придбати?**

— Ціни на зброю для страйкболу дуже суттєво різняться. Можна придбати і за 500 гривень, а деякі екземпляри будуть коштувати близько 10 000 гривень. Все залежить від країни виробника, фірми та самої зброї. Взагалі сама зброя поділяється на три типи приводів: електричний — працює від акумуляторної батареї, яка живить електромотор, газовий — постріл здійснюється за допомогою стиснутого газу і спрінговий — вручну зводиться пружина перед кожним пострілом. Придбати зброю та амуніцію для страйкболу можна в спеціалізованих магазинах «Мелітаріст» та «Штурм», а також є величезний вибір в Інтернеті. Я особисто придбав свою M15 не нову, на одному із спеціалізованих форумів. Попередньому власнику вона з усім зовнішнім «тюнінгом» обійшлась в тричі дорожче, ніж я заплатив.

— **Де зазвичай ви проводите змагання?**

— Місця проведення рівноманітні: ліс, будь-які великі будови, різні закинуті об'єкти, була навіть гра на діючому військовому полігоні. Місце проведення залежить від легенди, сценарію гри. В 2012 році, ми плануємо взяти участь у великих масштабних іграх.

— **Чи допомагають тобі страйкбольні тренування, щоб підтримувати мисливську форму?**

— Я мисливець-початківець, полюю всього третьої сезон. В наших рідних Карпатах я полював всього два рази, а в основному полюю в Снятинському та Городенківському районах. Для підтримання мисливської форми більше допомагає стендова стрільба (стрільба по тарілках) та безцінні поради досвідчених мисливців.

Руслан ШЕЛЕСТ

3 редакційної пошти

Вибрати не можна тільки Батьківщину

У навчальних закладах району пройшли тематичні вечори, конкурси патріотичної пісні, спортивні змагання, приурочені 20-річчю Збройних Сил України. Один із таких заходів під назвою «Можна все на світі вибрати, сину, вибрати не можна тільки Батьківщину» (поетичні рядки Василя Симоненка) відбувся в Косівській ЗОШ І-ІІІ ступенів №1 (директор Г.М.Грималюк), в якому брали участь учні 9-11 класів. Мабуть, всі присутні на дійстві із задоволенням спостерігали, як по-військовому ошатно одягнуті юнаки чітко виконували вправи стройового тренажу, відповідали на привітання начальника, викладача предмету «Захист Вітчиз-

ни» генерал-хорунжого Українського козацтва І. Будза, а дівчата в білих халатах зі знанням справи справлялись зі своїми функціями — надавали допомогу «пораненим».

До змагальної програми двох команд, сформованих з допризовників та «медсестер» з 11-х класів, входили різноманітні військово-спортивні та козацькі види: розбирання і складання автомата, а також спорядження його магазину, стрільба з пневматичної гвинтівки по повітряних кулях та метання м'яча в баскетбольне кільце, естафетний біг в мішках і перетягування канату, чищення картоплі на час, письмове звернення до «коханої»...

Учасників конкурсів актив-

но підтримували не лише учні, а й їх наставники, що допомогли військовому керівникові підготувати та провести святкове дійство: Л.В. Голубенко і М.Р. Александрук, заступники директора з навчально-виховної та виховної роботи, педагог-організатор С.В. Данилейчук, старший вчитель фізичного виховання, чемпіон України з легкої атлетики серед ветеранів М.О. Рабинюк, класні керівники, а також гості — представники Спілки офіцерів і Українського козацтва.

Боротьба була напрочуд впертою, і, як часто трапляється в таких випадках, закінчилася внічию — 47:47. Під час

кількахвилинних перерв між етапами змагань звучали патріотичні та інші популярні пісні у виконанні учасників художньої самодіяльності, а також Б.Д. Григорчука, колишнього учня школи, а нині — молодого вчителя музичного мистецтва, який продемонстрував хороші вокальні здібності з перспективою на майбутнє...

Віриться, що всі школярі (не тільки даного навчального закладу) пам'ятатимуть слова Поета про Батьківщину, втілюватимуть в життя, де б вони не перебували, глибокі почуття патріотизму, високої національної гідності та моралі, надійні належні якості захисників Вітчизни.

Ярослав ЩЕРБАНЬ,
майор ЗС України,
член НСЖУ
Світлини
Богдана ШТУНДЕНА,
члена НСЖУ

У Косові відкрилось відділення «Нової Пошти»

В Косові на вулиці Степана Бандери, №2 почало функціонувати відділення «Нової Пошти».

«Нова Пошта» розпочала свою діяльність у 2001 році. За цей час компанія пропонує своїм клієнтам зручну, доступну та якісну послугу — доставку вантажів і кореспонденції по Україні за усіма технологіями доставки: «від дверей до дверей» та «зі складу на склад». Компанія постійно розширює географію своєї діяльності і за десять років існування пройшла шлях з єдиного маршруту до покриття всієї території України. Нині мережа «Нової Пошти» нараховує понад 477 діючих представництв у більш ніж 271 населених пунктах України.

Телефон відділення у Косові: (0342) 77-44-50

Графік роботи: 09.00-18.00

09.00-15.00

Час прибуття вантажу: 17.00

До ювілею Івано-Франківська

Наступного року місто Івано-Франківськ відзначає своє 350-річчя. До переліку заходів, які попередньо схвалила Івано-Франківська міська влада на відзначення 350-річчя міста, входить реконструкція історичного кварталу будинків на площі Ринок, влаштування пішохідної зони на вулиці Вірменській від пл. Ринок до вул. Шпитальної, реконструкція куполів на трьох будинках на вулицях Незалежності, Січових стрільців та Грушевського, реконструкція палацу Потоцьких, впорядкування парку Військових ветеранів, скверів на вулицях Шухевичів та Грюнвальдській, завершення реконструкції Центрального міського парку культури і відпочинку ім. Тараса Шевченка, Центрального народного дому, Центрального міського стадіону «Рух» та розбудова спортивно-розважальної інфраструктури на прилеглий території.

Для реалізації всіх заходів, місто просило в Кабінету міністрів фінансової підтримки. Отож, в проєкті бюджету України на 2012 рік окремими пунктом передбачено виділити на святкування 350-річчя Івано-Франківська 20 мільйонів гривень.

Петро ДМИТРІВ

Виставки

До Косова злетілися голуби

18 грудня в приміщенні Косівської ЗОШ №1 відбулася виставка спортивно-поштових та декоративних голубів Івано-Франківської федерації голубиноного спорту України. Щоб дізнатися більше про подію, ми поспілкувалися з головою Івано-Франківської федерації Пилипом Сербалюком, членом виконкому Косівської міської ради, який зокрема зазначив, що у даній регіональній виставці спортивно-декоративних голубів беруть участь голубоводи з Коломийського, Городенківського та Снятинського районів, але найбільше — з Косівського. Сама Федерація створена в 1995 році спільними зусиллями більш, ніж 100 голубоводів області. В 2011 році відбулося 11 змагань. На виставці були представлені голуби чемпіони — можна їх було побачити і оцінити. Паралельно із спортивними голуба-

ми виставлялись і декоративні голуби. Це Дутиші, Павліни, Якубіни, німецькі виставочні та інші.

Після того, як голубоводи ознайомилися із виставкою, була проведена конференція, на якій були присутні представники із Львівської, Івано-Франківської, Чернівецької та Тернопільської областей. Також, був присутній на виставці і голова федерації голубиноного спорту України Іван Бондараш з Чернівців.

В рамках виставки було проведено нагородження голубів з категорій А, В, С, D. Також відзначено п'ятірку кращих голубів, кращого голуба та голубку. Спеціальних нагород удостоїлися майстер голубиноного спорту та кращий голубівник області. В номінації чемпіони дистанції були нагороджені медалями голуби з усіх 11 категорій, а за участь у змаганнях всі учасники нагород-

жені пам'ятними медалями і дипломами.

Пилип Пилипович відзначив, що ідея проведення в Косові виставки належить саме йому. Він очолює Івано-Франківську обласну федерацію голубиноного спорту вже 16 років. Остання така виставка в Косові відбулася в 2004 році. Голубами П. Сербалюк займається з дитинства, вже більш, ніж 40 років. Він виховав голуба — чемпіона дистанції. В 2011 році мав перемогу кращого голуба в класі А, а також завоював четверте місце в номінації кращий голубівник нашої області.

Всі учасники хочуть, щоб проведення таких заходів відбувалося поближче до великих центральних міст, таких як, Івано-Франківськ чи Коломия. Проте, цього року, наголосив П. Сербалюк, він більше часу потратив на підготовку і організацію даної виставки, бо це є клопітка праця і

все-таки настояв на тому, щоб вона відбулася в Косові.

На виставці були присутні голова міста Косова Микола Фокшей, заступник начальника відділу у справах сім'ї, молоді та спорту Михайло Мельничук, ЗОШ №1 представляв Ілля Будз. Багато зусиль для проведення виставки доклали завідувачий районним відділом освіти Володимир Кузьменчук та директору ЗОШ №1 Галина Грималюк.

AS_TAR

Виносити сміття за графіком

Шановні косівчани, «Косівміськводосервіс» доводить до Вашого відома, що розпорядженням міської ради жителі вулиць Незалежності, Шевченка і Гвардійської та Майдану Незалежності повинні виносити побутове сміття до дороги у час з 5 до 7 години. В інший час такі дії розглядатимуться, як несанкціоноване винесення сміття, тому на порушників накладатимуться штрафні санкції.

Запам'ятайте: в інший час виносити сміття суворо заборонено. Категорично забороняється також виносити до доріг сміття у суботу і неділю, а також у державні і релігійні свята.

На порушників порядку накладатиметься штраф у 348 гривень.

Адміністрація

Мінімальна заробітна плата

З 1 січня мінімальна заробітна плата — 1073 гривні. Це на 69 гривень більше, ніж у січні минулого року.

Також впродовж 2012 року мінімальна заробітна плата буде складати: з 1 квітня — 1094 гривні, з 1 липня — 1102 гривні, з 1 жовтня — 1118 гривень, з 1 грудня — 1134 гривні.

Зазначені розміри мінімальної зарплати на поточний рік встановлено статтею 13 Закону України № 4282-VI «Про Державний бюджет України на 2012 рік».

Роботодавці зобов'язані проводити виплату заробітної плати найманім працівникам за відпрацьований місяць в розмірі не менше вище зазначеного. За порушення цієї норми законодавство передбачає відповідальність.

ДПА в Івано-Франківській області

Для душі

На закінчення номера

Зима...

Візитна картка цієї пори року, звичайно, ж білий колір. Можна вигадати багато епітетів про ранішню завірюху чи вечірню заметіль, але ми все одно не дізнаємось, що снилося карпатському ведмедю Вадиму. Він, напевне, і в сніжки не вмів грати. І навіщо йому та тепла шуба?

Тому люди і вигадують свята, щоб вдома грітись і відпочивати. В такий холод і палець не посмокчеш, бо ще відмерзне.

Цікаво, де живе холод? Минулого року він прийшов з позначкою мінус 25 градусів за Цельсієм. І пішов, залишаючи позаду переповнені пацієнтами лікарні, мальовані пензлем Мороза візерунки на вікнах, голодних снігурів, обмерзлі руки та ноги перехожих.

Потім з'явилися триметрові борульки-вбивці і калюжі-океани. Ожеледиця змушувала ковзати, літати і плавати.

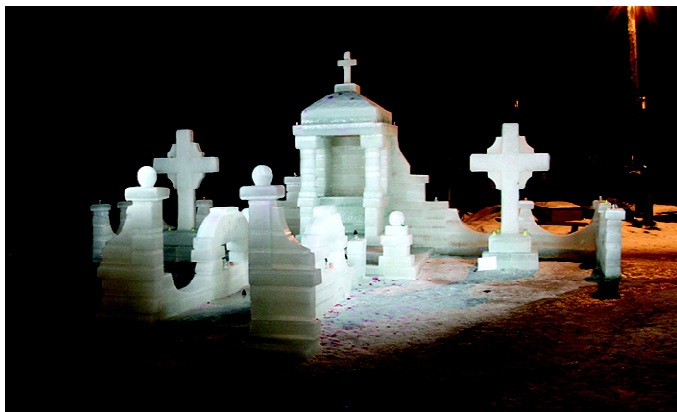
В таку пору природа спить. Снігова Баба радіє.

Налипас. Мокрий сніг.

Всі мріють про тепло, окрім Вадима.

Майже весна...

Тарас ПАСИМОК

Йорданська ідилія.

Світлина Романа Печижка

Ревнує — (не) любить!..

Вона закрила двері з іншого боку, а він ще довго згадував її очі... Можливо і жалкував про скоєне, але дороги назад не було. Пішла... В такі моменти перед очима перебігають миті, в які коли-небудь почувався щасливим і ти просто питаєш сам в себе: «А чи не зробив я помилку? Що я зробив не так?»...

Вона вийшла з під'їзду його будинку і попрямувала до себе. Здавалося, перебуваючи в такому стані, вона мала б плакати, впасти в депресію чи дзвонити йому... Ні. Ідучи зимовими засніженими вуличками, вдихаючи свіже повітря і споглядаючи на холодне зимове небо, дівчина відчувала свободу...

Свободу, яку вже давно не могла собі дозволити відчувати. Точніше, він не міг дозволити. В його руках вона почувалась захищеною, але водночас скованою. Скованою від власних мрій, потреб, бажань. Вона наче любила, але водночас ненавиділа його за те, що не давав їй свободи. Його ревності зводили її з розуму. Чи то був дзвінок брата чи друга, чи невинна переписка в одній із

соціальних мереж чи в асі, він вимагав про все йому розповідати. Іноді сам читав повідомлення, сам же і відповідав на дзвінки. Вона не мала права піти на будь-яке свято, не попросивши в нього дозволу...

Не була з тих дівчат, які некультурно себе ведуть на вечірках, напиваються чи заводять романи на стороні. Дівчина була з тих, хто цінує відносини і ніколи б не дозволила собі чогось подібного.

«Ревнує — значить любить...», — заспокоювала себе.

Як же вона помилялася! Терпіла його образи, іноді на смішки, вислуховувала невдалі жарти, вибачала, цінувала, любила... ненавиділа.

В душі таки ненавиділа за обрізані ним крила, за те, що закрав її в золоту клітку, з якої вона вибиралася лише з його дозволу.

Здавалося б, її оточували його ніжність, турбота, подарунки, поцілунки і море квітів. Він

не пропускав жодного свята, жодної нагоди, щоб привітати її, а їй було холодно. Ця зима стала для неї останньою, коли вона змушена була відчувати на собі ланцюги, якими він її прикував до себе. Людина безмежно талановита, творча, вона виливала на папір свої почуття, думки, які не могла віддати йому. Через ненависть. Але вона не хотіла робити йому боляче, не хотіла залишити... Жалість, боязнь когось образити, вдячність за все, що він робив для неї. Зовсім забула про себе. Забула про те, що в руках коханої людини, вона мала б літати від щастя, а насправді все було вкрай навпаки.

Повертаючись з університету, одного дня, коли пару в одного із самих відповідальних викладачів відмінили, вона вирішила навідати коханого, зробити сюрприз, провести гарно день...

Знала, що застане його вдома, адже вчора він казав їй

про це... Крокуючи сходинками його під'їзду, дівчина відчувала певну пересторогу, не таку, як завжди. Щось її зупиняло, але серце благало продовжити шлях. Доторкнувшись до дзвінка, і почувши сигнал за дверима, вона чекала довше, ніж зазвичай, поки він відчине.

Відчинив... Точніше, відчинила... Вражена... Перед нею стояла красива дівчина...

Один момент перевернув її реальність. Нічого не пояснюючи, вона зайшла до нього в кімнату, побачила очікувану картину і закрила двері з іншого боку... Не треба було пояснень, звинувачень, зайвих слів... Мовчки.

«Ревнує — значить любити!».

Вона таки помилялася. Ревнує — значить, не довіряє. Не довіряє — значить, не любить. Бо основа міцних стосунків — якраз довіра, якої в нього не було. Він судив про неї по собі. Думав, якщо він так себе поводить, то й вона може. Не може! Вона не може... Він не знав. А ще, він не знав, що таким вчинком зробив її щасливою, адже тепер вона вільна. Вже буквально самотня, але вільна...

**Христина СТРИНАДЮК,
м. Косів**

